

Ce s-alegea de noi, a mea nebună...

Mihai Eminescu

Ce s-alegea de noi, a mea nebună,
De ne-ntâlneam demult cu-aşa iubire?
Sau nebuneam mai mult încă-mpreună,
Sau eu muream de-atâta fericire.

Viaţa mea cea strălucită
De ochii tăi cei de copil
Era cu zgomot şi-nflorită
Precum e luna lui april.

Şi-n astă înflorire zgomotoasă
Noi ne-am fi fost atât... atât de dragi...
Cu toane multe, tu, ca o crăiasă,
Iar eu - de tine lacom - ca un pagî.

Acum ca-n toamna cea târzie
Un istovit şi trist izvor,
Asupra-i frunzele pustie
A noastre visuri cad şi mor.

Şi de nimica astăzi nu-mi mai pasă,
Nu cer nimic din lume, nici aştept.
Mă mir de ce cu străngeri dureroase
Sărmana inimă mai bate-n piept.

În văduvire şi eclipsă,
Eu anii mei îi risipesc,
Simţind în suflet pururi lipsă
De chipul tău dumnezeiesc.